

■ TEODOR MAZILU

## Datoria fiecăruia dintre noi de a încerca, pe măsura posibilităților, să zboare, cât de cât

*În legătură cu spinoasa problemă a viselor, savanții n-au ajuns la nici o concluzie unanim acceptată, se mai miră și ci, erudiții, așa cum ne mirăm și noi. În vis, de pildă, în fața unei primejdii nici o ființă omenească nu se poate mișca, nu poate întreprinde nimic; nu e ciudat că toți oamenii au același coșmar, ce bizară, ce tristă egalitate!... În fața primejdiei, singura șansă e ruperea de vis, destrămarea coșmarului și reîntoarcerea la mama noastră, realitatea de fiecare zi. Savanții susțin, de asemenea, că a visa în culori e un semn rău, de sănătate tristă, că e preferabil să visăm în alb-negru. Culorile ar fi date în vis de o boală sau alta și, în acest peisaj multicolor și apocaliptic, fiecare boală și-ar aduce contribuția, o pată de culoare: bolile de ficat — un galben superb, cele de inimă — un roșu cardinal, cele de plămâni — un albastru venit din sinceritățile Mediteranei. Și toate aceste neajunsuri fizice se preschimbă în culori; nu e foarte ciudat? Dar tot savanții au recunoscut că oamenii care se visează zburînd au o excelentă stare psihică. Dacă e așa, înseamnă că eu stau foarte bine, n-am de ce să mă plîng, în vis, am zburat și-n stele, dar mărturisesc că zborurile la mică altitudine mi-au făcut plăcerea cea mai mare. Așa este omul făcut; zborul în stele, în îndepărtatele golazii, nu mi-a făcut o impresie deosebită, prea părea totul sublim, prea aveam conștiința că visez. Și un paradis care nu e zgiriat din materialitatea imediată nu ne inspiră încredere. Căci și-n vis știm cînd visăm și cînd se întîmplă ceva cu adevărat, adevărat. Ceva care nu e nici vis, nici realitate. Ar fi o naivitate să credem că numai realitatea ar fi dușmanul visului. Pesemne că visul are dușmani mult mai mulți. Dar, ca martor ocular al propriului meu miracol, mărturisesc că zborurile la mică altitudine îmi plăceau grozav. Nu era nici zbor, nu era nici umbrel, era ceva foarte ciudat, foarte odihnitor, vremelnicia și eternitatea deveneau rude de singe, totul părea posibil, pe măsura omului. Și mă întrebam cu îngîmfare infantilă: „Dacă în noi oamenii există o putere mai mare decît o bănuim?”*

*Scriu aceste rînduri sub impresia numeroaselor tentative de a se zbura prin forțe proprii, tentative care au loc pe toate meridianele lumii. Îmi dau seama, pînă cînd omul nu va egala performanța păsărilor, inclusiv a ciorilor, nu va avea liniște. A zbura cu propriile tale aripi a devenit, în sfîrșit, un sport ca oricare, precum rugby-ul și skiul. Cu regula, muntele și federațiile lui. Nu știu dacă vom reuși să zburăm cu aripi cumpărate în rate din comerț, dar fără acest vis sublim și imposibil viața noastră ar părea mai tristă.*